

“Com és el nostre cor, a quin terreny s’assembla? a un camí, a un pedregar, a un esbarzer?”

Dm, 15/07/2014 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Àngelus del Papa Francesc. Diumenge 13 de juliol de 2014.

Germans i germanes, bon dia!

L’evangeli d’aquest diumenge (Mt 13,1-23) ens mostra Jesús que predica a la vora del llac de Galilea, i com que hi ha una gran multitud al seu voltant, Ell puja a una barca, s’allunya una mica de la riba i predica des d’allà. Quan parla al poble, Jesús fa servir moltes paràboles: un llenguatge que tothom entén, amb imatges tretes de la naturalesa i de les situacions de la vida diària.

La primera que explica és una introducció a totes les paràboles: la del sembrador, que sense estalviar llança la llavor sobre tota mena de terreny. I el veritable protagonista d’aquesta paràbola és la llavor, que produeix més o menys fruit segons el terreny on cau. Els primers tres terrenys són improductius: al llarg del camí la llavor és menjada pels ocells; en la terra rociosa les llavors s’assequen de pressa perquè no han pogut arrelar; enmig d’esbarzers, la llavor queda ofegada per les espines. El quart és el terreny bo i, només allà, la llavor creix i dona fruit.

En aquest cas, Jesús no es limita a presentar la paràbola, sinó que l’explica als seus deixebles. La llavor que cau pel camí representa aquells que escolten l’anunci del Regne de Déu però no l’acullen: així, afegeix, ve el Maligne i se l’emporta de seguida. El Maligne de fet no vol que la llavor de l’Evangeli arrela en el cor dels homes. Aquest és el primer exemple. El segon és el de la llavor sobre les pedres: això representa les persones que escolten la paraula de Déu i l’acullen de seguida, però de forma superficial perquè no tenen arrels i són inconstants: quan arriben les tribulacions i les dificultats, aquestes persones s’ensorren de seguida. El tercer cas és el de la llavor que cau enmig d’esbarzers: Jesús explica que es refereix a les persones que escolten la paraula però, per causa de les preocupacions mundanes i de la seducció de les riqueses, s’ofega. Finalment, la llavor que cau sobre un terreny fèrtil representa tots els que escolten la paraula, l’acullen, la guarden i la comprenen, i aquesta dona fruit. El model perfecte d’aquesta terra bona és la Verge Maria.

Aquesta paràbola ens parla avui, com parlava als que escoltaven Jesús fa dos mil anys. Ens recorda que som el terreny on el Senyor aboca incansablement la llavor de la seva Paraula i de l’seu amor. Amb quina disposició l’acollim? I podem fer-nos la pregunta: com és el nostre cor? A quin terreny s’assembla: a un camí, a un pedregar, a un esbarzer? Depèn de nosaltres ser un terreny bo sense espines, ni pedres, sinó llaurat i conreat amb cura, per tal que pugui donar bons fruits per a nosaltres i per als nostres germans.

I farem bé de no oblidar que també nosaltres som sembradors. Déu sembla bones llavors, i també podem preguntar-nos: quina mena de llavor surt del nostre cor i de la nostra boca? Les nostres paraules poden fer tant de bé i també tant de mal: poden guarir i poden ferir; poden encoratjar i poden desanimar. Recordeu: el que compta no és el que entra, sinó el que surt de la boca i del cor.

Que la Mare de Déu ens ensenyi, amb el seu exemple, a acollir la Paraula, a guardar-la i fer-la fructificar en nosaltres i en els altres.

Traducció: Josep M. Torrents -Catalunya Religió